

Sygn. akt I ACa 995/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jan Kremer (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Kowacz-Braun SSO (del.) Wojciech Żukowski
Protokolant:	sekr. sądowy Krzysztof Malinowski

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2020 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko A. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 14 lutego 2018 r. sygn. akt I C 1040/17

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 4.050 zł (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSA Anna Kowacz-Braun SSA Jan Kremer SSO (del.) Wojciech Żukowski

Sygn. akt I ACa 995/18 Uzasadnienie

Strona powodowa (...)Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. – w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu pozwu skierowanego przeciwko pozwanemu A. S. wniosła o: 1. zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kwoty 107.902,52 zł wraz z: a) umownymi odsetkami liczonymi od kwoty 81.312,36 zł za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego rocznie nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, b) ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 22.936,67 zł za okres od dnia 13 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, c) ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 3.653,49 zł za okres od dnia 13 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty; 2.

zasądzenie od pozwanego na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko strona powodowa wskazała, że (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. i A. S. łączyła umowa o kredyt gotówkowy zawarta w dniu 29 lutego 2012 r. – na jej mocy Bank udzielił pozwanemu określonej kwoty kredytu, który ten ostatni zobowiązał się w ustalonym terminie zwrócić w określonych ratach wraz z odsetkami. Z uwagi jednak na fakt, że pozwany nie wywiązał się z obowiązku terminowej spłaty kredytu, Bank dokonał skutecznego wypowiedzenia przedmiotowej umowy kredytowej, w efekcie czego w dniu 22 kwietnia 2014 r. doszło do jej rozwiązania. Na podstawie umowy z dnia 28 września 2016 r. Bank przelał na stronę powodową przysługującą mu wobec pozwanego wierzytelność wynikającą z w/w umowy kredytu – strona powodowa zawiadomiła pozwanego o dokonanych przelewach i wezwała go do zaspokojenia nabytej wierzytelności, jednak pozwany nie dokonał zapłaty w wyznaczonym terminie. Strona powodowa wyjaśniła, że na dochodzoną pozewem kwotę 107.902,52 zł składają się: kwota 81.312,37 zł z tytułu kapitału niespłaconego kredytu, kwota 22.936,67 zł z tytułu odsetek umownych (w wysokości odpowiadającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP) skapitalizowane przez Bank na dzień 30 czerwca 2016 r., kwota 3.653,49 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek umownych (w wysokości odpowiadającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP) od kwoty kapitału liczonych od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu. Strona powodowa oświadczyła, że domaga się również zasądzenia od pozwanego na jej rzecz: dalszych odsetek umownych od kapitału udzielonego kredytu w wysokości wynikającej z zawartej umowy kredytowej (których wysokość nie przekracza maksymalnej wysokości odsetek za opóźnienie określonej w art. 481 § 2¹ k.c.); odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od skapitalizowanych odsetek stosownie do regulacji art. 481 § 2 k.c.

W dniu 1 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy L. w L. VI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, sygn. akt (...) w którym uwzględnił żądanie strony powodowej w całości.

W skutecznie wniesionym sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany A. S. wniósł o oddalenie powództwa w całości, argumentując, że nie poczuwa się do obowiązku zaspokojenia wierzytelności pieniężnej opisanej w treści pozwu. W ocenie pozwanego strona powodowa nie udowodniła swojego roszczenia.

Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo w całości po ustaleniu, że (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. dniu 29 lutego 2012 r. zawarł z pozwanym A. S. umowę o kredyt restrukturyzacyjny nr (...). Na mocy przedmiotowej umowy Bank udzielił pozwanemu kredytu w łącznej wysokości 92.362,88 zł (§ 1 w zw. z § 9 umowy), zaś pozwany zobowiązał się do spłaty udzielonego kredytu do dnia 20 lutego 2022 r. w 120 ratach kapitałowo-odsetkowych (płatnych w terminie do 20-go dnia każdego miesiąca) w wysokości po 1.217,25 zł, z tym zastrzeżeniem, że ostatnia rata wyniesie 1.217,62 zł (§ 3 w zw. z § 9 umowy). Strony uzgodniły w umowie, że oprocentowanie kredytu jest zmienne (§ 2 ust. 1 umowy), przy czym jak zastrzegły, w przypadku gdy wysokość tegoż oprocentowania wskazana w umowie w stosunku rocznym stanie się wyższa niż czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, oprocentowanie kredytu pozostałego do spłaty zostanie automatycznie obniżone do oprocentowania równego czterokrotności w wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (§ 2 ust. 3 umowy).

Zgodnie z § 4 ust. 4 umowy, spłaty należności z tytułu umowy Bank został uprawniony zaliczyć przede wszystkim na: 1. koszty działań upominawczo-windykacyjnych, koszty sądowe oraz inne koszty egzekucyjne, 2. opłaty i prowizje, 3. odsetki naliczane od zadłużenia przeterminowanego, 4. odsetki zaległe, 5. kwotę kapitału wymagalnego, 6. odsetki bieżące, 7. kwotę kapitału bieżącego. W treści umowy zawarto zapis, iż niespłacenie rat kredytu w terminie ustalonym w umowie spowoduje powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego Bank pobierze odsetki w wysokości czterokrotności kredytu lombardowego NBP, co stanowi na dzień zawarcia umowy 24%. Na mocy § 7 ust. 2 umowy Bank nabył prawo do wypowiedzenia umowy: a) w przypadku, w którym kredytobiorca nie spłacił jednej raty kredytu, po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległej kwoty; b) w przypadku ujawnienia rozbieżności pomiędzy danymi podanymi we wniosku o kredyt, dokumentami i informacjami podanymi w związku z rozpatrywaniem wniosku o kredyt oraz dostarczonymi w trakcie obowiązywania umowy kredytu, a stanem faktycznym; c) w przypadku

utrąty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej; d) zaistnienia okoliczności, w których świadczenie usługi na rzecz kredytobiorcy naraża Bank na podwyższone ryzyko kredytowe, operacyjne, prawne lub reputacyjne.

Ze względu na niedotrzymanie warunków umowy zawartej w dniu 29 lutego 2012 r. poprzez nieterminową spłatę zobowiązań z niej wynikających oraz zaistnienie pozostałych przesłanek określonych w § 7 umowy, warunkujących uprawnienie Banku do jej wypowiedzenia, pismem z dnia 24 lutego 2014 r. Bank wypowiedział przedmiotową umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia i jednocześnie wezwał pozwanego do spłaty całości zadłużenia wymagalnego z tytułu wskazanej umowy wraz z dalszymi odsetkami od zadłużenia przeterminowanego, naliczonymi do dnia spłaty zaległości. Bank zaznaczył, że w przypadku braku spłaty w w/w terminie zadłużenia: 1) umowa ulegnie rozwiązaniu, a kwota całkowitego salda zadłużenia, powiększona o odsetki umowne oraz odsetki od zadłużenia przeterminowanego stanie się natychmiast i w pełni wymagalna; 2) Bank będzie uprawniony do dochodzenia swoich należności w drodze postępowania egzekucyjnego, na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego przez sąd w klauzulę wykonalności; 3) w przypadku skierowania sprawy na drogę egzekucji komorniczej pozwany zostanie obciążony dodatkowymi kosztami egzekucji komorniczej. W przedmiotowym piśmie Bank oświadczył także, że skutki wypowiedzenia ustaną w przypadku dokonania przez pozwanego, w terminie do dnia upływu okresu wypowiedzenia, spłaty zadłużenia przeterminowanego wobec Banku z tytułu zawartej umowy – Bank poinformował, że dokonanie wskazanej spłaty jest równoznaczne z wyrażeniem przez niego zgody na wycofanie przez Bank oświadczenia o wypowiedzeniu umowy. Ponieważ pozwany nie zaspokoił wymagalnej wierzytelności Banku, z dniem 22 kwietnia 2014 r. umowa kredytu została rozwiązana.

Na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 września 2016 r. (...) Bank (...) S.A. przeniósł na stronę powodową(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. całą przysługującą mu wobec pozwanego wierzytelność pieniężną w wysokości 104.249,03 zł (łącznie z roszczeniami o zaległe odsetki), na którą – według stanu na dzień zawarcia umowy – składały się: a) kapitał w kwocie 81.312,36; b) odsetki umowne w kwocie 2.136,58 zł; c) odsetki od zadłużenia przeterminowanego w kwocie 20.800,09 zł. Po uiszczeniu ceny nabycia przez stronę powodową, przeniesienie wierzytelności stało się skuteczne z dniem 3 października 2016 r. W związku z dokonanym przelewem pozwany został poinformowany o zmianie wierzyciela oraz o aktualnej wysokości zadłużenia, i jednocześnie pismem z dnia 24 października 2016 r. został wezwany przez stronę powodową do zapłaty należności.

Na dzień 13 grudnia 2016 r. strona powodowa posiadała wymagalną wierzytelność pieniężną wobec pozwanego w łącznej wysokości 107.902,52 zł, na którą składały się: kwota 81.312,37 zł z tytułu kapitału niespłaconego kredytu, kwota 22.936,67 zł z tytułu odsetek umownych (w wysokości odpowiadającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP) od kwoty kapitału skapitalizowanych przez Bank na dzień 30 czerwca 2016 r., kwota 3.653,49 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek umownych (w wysokości odpowiadającej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP) od kwoty kapitału liczonych od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

Poza okolicznościami, które nie zostały przez strony zakwestionowane (art. 229 k.p.c.) lub też taką ocenę uzasadniał przebieg całego postępowania (art. 230 k.p.c.), istotne dla sprawy fakty Sąd ustalił w oparciu o przedstawione powyżej, skutecznie niezakwestionowane przez strony, dokumenty urzędowe i prywatne, których autentyczność nie budziła wątpliwości, podobnie jak treść, rozpatrywana w kontekście całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności.

Sąd I instancji przystępując do rozważań prawnych wskazał, że w sprawie wyznaczono dwa kolejne terminy rozprawy. O rozprawie wyznaczonej na dzień 6 grudnia 2017 r. pozwanego zawiadamiano na adres wskazany w pozwie (ul. (...))Korespondencja od pozwanego wróciła po dwukrotnym awizowaniu jako nieodebrana. Wobec wskazania przez pozwanego adresu do korespondencji (ul.(...)- k. 12) rozprawę odroczone na dzień 14 lutego 2018 r. zawiadamiając o terminie pozwanego na adres do korespondencji. Zawiadomienie wysłane z sądu w dniu w dniu 21 grudnia 2017 r., po dwukrotnym awizowaniu (w dniu 29 grudnia 2017 r. i w dniu 9 stycznia 2018 r.) zostało zwrócone do sądu jako nieodebrane w terminie. Niezależnie od tego, że pozwany został prawidłowo zawiadomiony o rozprawie (vide: art. 139 k.p.c.), ponowne wysłano zawiadomienie do pozwanego w dniu 25 stycznia 2018 r. Do terminu rozprawy nie

wróciła do sądu zwrotka świadcząca o skutecznym doręczeniu korespondencji, awizowanej po raz pierwszy w dniu 2 lutego 2018 r. i po raz drugi w dniu 12 lutego 2018 r. (dane z systemu SAWA – „śledzenie przesyłek”). W efekcie, wobec skutecznego zawiadomienia pozwanego o rozprawie zarządzeniem z dnia 21 grudnia 2017 r. przeprowadzono rozprawę pod nieobecność zarówno pozwanego jak i pełnomocnika powodowego Banku.

Powództwo z przyczyn merytorycznych zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. – w pozwie skierowanym przeciwko pozwanemu A. S. – domagała się: 1. zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kwoty 107.902,52 zł wraz z: a) umownymi odsetkami liczonymi od kwoty 81.312,36 zł za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, b) ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 22.936,67 zł za okres od dnia 13 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, c) ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 3.653,49 zł za okres od dnia 13 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty. Jako podstawę faktyczną swojego roszczenia strona powodowa wskazywała fakt posiadania przez nią wymagalnej wierzytelności pieniężnej wobec pozwanego A. S. z tytułu umowy kredytu gotówkowego z dnia 29 lutego 2012 r. – która to wierzytelność została przez nią nabyta od banku (...) S.A. z siedzibą w W.. W odpowiedzi na pozew pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości podnosząc w szczególności następujące zarzuty: braku istnienia jego zadłużenia wobec Banku, a w konsekwencji wobec strony powodowej; braku przeniesienia przez Bank. na rzecz strony powodowej wierzytelności z tytułu w/w umowy kredytu; braku wykazania wysokości dochodzonego roszczenia.

Niesporne w sprawie było to, że (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. i pozwanego łączyła umowa o kredyt gotówkowy zawarta w dniu 29 lutego 2012 r. – na jej mocy Bank udzielił pozwanemu określonej kwoty kredytu, który ten ostatni zobowiązał się w ustalonym terminie zwrócić w określonych ratach wraz z odsetkami. Z uwagi jednak na fakt, że pozwany nie wywiązał się z obowiązku terminowej spłaty kredytu, Bank dokonał skutecznego wypowiedzenia przedmiotowej umowy kredytowej, w efekcie czego w dniu 22 kwietnia 2014 r. doszło do jej rozwiązania. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe wykazało zaś, że na podstawie umowy z dnia 28 września 2016 r. Bank przelał na stronę powodową przysługującą mu wobec pozwanego wierzytelność wynikającą z w/w umowy kredytu – strona powodowa zawiadomiła pozwanego o dokonanej przelewie i wezwała go do zaspokojenia nabytej wierzytelności, jednak pozwany nie dokonał zapłaty w wyznaczonym terminie.

W ocenie Sądu nietrafny okazał się zarzut pozwanego dotyczący rzekomego nie wykazania przez stronę powodową skutecznego nabycia od banku (...) S.A. przysługującej mu wobec pozwanego wierzytelności pieniężnej. Zauważyć bowiem należy, że strona powodowa przedłożyła do pozwu poświadczone za zgodność z oryginałem przez adwokata dokumenty stanowiące dowód nabycia przez nią wierzytelności Banku, tj. wyciąg z umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 września 2016 r. wraz z Załącznikiem nr 1, w którego treści pod nr lp. (...) jednoznacznie wskazano przenoszona wierzytelność – mianowicie określono dane dłużnika (imię, nazwisko i PESEL dłużnika), źródło wierzytelności (numer i datę zawarcia umowy) oraz wysokość wierzytelności (wysokość kapitału, łączną kwotę odsetek z podaniem wysokości odsetek zwykłych – odsetki umowne i karnych – odsetki od należności przeterminowanych). Warto zaznaczyć w tym miejscu, że w orzecznictwie uznano za dozwolone posłużenie się wyciągiem z listy wierzytelności poświadczonym za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika (a zatem nie notarialnym wyciągiem z załącznika), a nie całym dokumentem załącznika, obejmującym znaczną ilość pozycji (por. postanowienie S.Apel. w Katowicach z dnia 24 czerwca 2014 r., V ACz 577/14) – dotyczy to zwłaszcza sytuacji, w której z jednego dokumentu wynika następstwo prawne w odniesieniu do wielu odrębnych zobowiązań objętych tytułami egzekucyjnymi, Co więcej, w toku postępowania pełnomocnik strony powodowej przedłożył również kopie tychże dokumentów poświadczonych za zgodność z oryginałem przez notariusza, które okazały się zgodne z tymi załączonymi do pozwu, a pozwany nie zgłosił żadnych zarzutów i zastrzeżeń do tych dokumentów. Zdaniem Sądu nie ulega wątpliwości, że zawarta umowa sprzedaży wierzytelności zawierała wszelkie podmiotowo oraz przedmiotowo istotne elementy, by uznać ją za skuteczną – co istotne, podpisy sygnatariuszy tej zostały potwierdzone przez notariusza.

Sąd nie podzielił również zarzutu pozwanego, jakoby strona powodowa nie udowodniła ani zasadności ani wysokości dochodzonego roszczenia. Wręcz przeciwnie, strona powodowa – zarówno w pozwie jak i w kolejnym piśmie – jednoznacznie wykazała, że dokonane przez nią wypowiedzenie umowy było w pełni skuteczne, a oświadczenie ją zawierające zostało udostępnione pozwanemu w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią. W ocenie Sądu, strona powodowa w toku postępowania zdołała wykazać również, co złożyło się na kwotę dochodzonego roszczenia, załączając na poparcie tychże twierdzeń szczegółowe wyliczenia (w tym w szczególności należnych odsetek). Jeżeli zdaniem pozwanego wypowiedzenie umowy kredytu było nieskuteczne bądź też jego zadłużenie wobec Banku jest inne niż podała strona powodowa, to powinien on – zgodnie z obowiązkiem procesowym wynikającym z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. – wykazać tę okoliczność stosownymi dowodami. Tymczasem pozwany podniósł niczym nie poparte, gołosłowne twierdzenia, które mogą być co najwyżej uznane za wyraz jego procesowej linii obrony.

Mając powyższe na uwadze Sąd wniesione powództwo uwzględnił w całości, zasądzając w punkcie I. sentencji wyroku od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 107.902,52 zł z odsetkami: od kwoty 81.312,36 zł umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie za okres od dnia 13 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, od kwoty 22.936,67 zł w wysokości ustawowej za opóźnienie za okres od dnia 13 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3.653,49 zł w wysokości ustawowej za opóźnienie za okres od dnia 13 grudnia 2016 r. do dnia zapłaty.

W punkcie II. sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 k.p.c., z uwzględnieniem zasady odpowiedzialności stron za wynik procesu. Na wysokość zasądzonych od pozwanego (jako przegrywającego) na rzecz strony powodowej (jako wygrywającej) kosztów postępowania złożyły się: kwota 1.349 zł tytułem zwrotu uiszczonych opłat sądowych od pozwu oraz kwota 5.400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz.U. z 2018 r., poz. 265 – t.j.).

W punkcie III. sentencji wyroku Sąd – na podstawie art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych - nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 4.047 zł tytułem brakującej opłaty sądowej od pozwu.

Wyrok ten zaskarżył w całości lakoniczną apelacją pozwany wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku i zniesienie postępowania i zarzucił nieważność postępowania przez pozbawienie możliwości obrony, gdyż „jednocześnie wobec niemożności ustosunkowania się merytorycznego do roszczeń z przyczyn naprowadzonych w sprzeczności, a tutaj temporalnych, pozbawiony zostałem zarazem prawa do sądu”.

W odpowiedzi na apelację strona powodowa wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów.

Strona pozwana wskazała, że pozwany został prawidłowo zawiadomiony o rozprawie na podany przez pozwanego adres dla doręczeń w trybie art. 139 k.p.c. Dodatkowo w związku z ponownym wysłaniem zawiadomienia wskazała, na to, że w razie nie odebrania przesyłki z własnej woli adresata to należy przyjąć, że miał możliwość zapoznania się z jej treścią a nie skorzystał z tego z własnej woli, a więc nie może być mowy o nieważności postępowania.

W postępowaniu apelacyjnym pozwany podał kolejny adres wskazując tym razem, że jest to adres zamieszkania.(k. 138).

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja pozwanego nie była zasadna.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne i wywody prawne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne.

Na wstępie rozważań Sąd informuje, że w sprawie pozwany występuje jako osoba prywatna niemniej jednak Sądowi z urzędu wiadomo, że posiada status „wykonujący zawód „, adwokata, a potwierdza to informacja zawarta na stronie (...) jak też strona (...) z podaniem siedziby kancelarii w K..

Pozwany w apelacji sformułował wyłącznie zarzut nieważności postępowania i niemożności odniesienia się do stanowiska strony powodowej. Z treści zarzutu wynika, że pozwany nawiązał i odwołał się do treści art. 379 pkt 5 k.p.c. , który stanowi, że nieważność postępowania zachodzi: jeżeli strona została pozbawiona możliwości obrony swych praw. Sąd Najwyższy przykładowo w postanowieniu z dnia 24 stycznia 2020 r. I CSK 526/19 (Legalis nr 2275780) stwierdził, że „Pozbawienie możliwości obrony w rozumieniu art. 379 pkt 5 KPC zachodzi wtedy, gdy z powodu uchybień procesowych sądu strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części. Chodzi zatem o sytuację, w której w następstwie naruszenia konkretnych przepisów prawa doszło do pozbawienia możliwości aktywnego uczestnictwa w postępowaniu w stopniu uzasadniającym przyjęcie, że strona została pozbawiona prawa do wysłuchania.”

W postanowieniu z dnia 19 czerwca 2015 r. IV CSK 101/15 (Legalis nr 1310343) Sąd Najwyższy wskazał, że „Podstawa nieważności postępowania z art. 379 pkt 5 KPC jest spełniona, jeżeli z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego, których nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji, strona nie mogła - wbrew swej woli - brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części. Sytuacja taka zachodzi m.in., gdy wady zawiadomienia o terminie rozprawy, jedynej albo bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia, uzasadniały odroczenie rozprawy, a sąd rozpoznał sprawę i wydał orzeczenie.” Rzecz w tym, że w rozpoznanej sprawie Sąd prawidłowo zawiadomił pozwanego o rozprawie na której wydał wyrok, a nawet podjął działania w tym zakresie ponad standardowe, a w konsekwencji w sprawie brak jest przesłanek dla przyjęcia spełnienia przesłanek z tego przepisu. Stanowisko Sądu I instancji dotyczące powyższego zarzutu jest trafne. W sprawie nie wystąpiła nieważność postępowania. Przypomnieć należy, że Sąd dokonał zawiadomienia na adres w P., przesyłkę zwrócono po awizowaniu. Sąd dostrzegając wskazanie przez pozwanego adresu w K. przy ul. (...), odroczył rozprawę i dokonał skutecznego doręczenia na ten adres z zastosowaniem art. 139 k.p.c. (k. 83); przesyłka była dwukrotnie awizowana : w dniu 29 grudnia 2017 r. – awizowano adresat nieobecny i ponownie „awizowano powtórnie” w dniu 8 stycznia 2018 r. a adnotacja zwrot nie podjęto w terminie nosi datę 16 stycznia 2018 r. Zawiadomienie dotyczyło rozprawy w dniu 14 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy, pomimo skutecznego zawiadomienia w trybie art. 139 § 1 k.p.c., zarządził ponowne doręczenie zawiadomienia o terminie rozprawy w dniu 14 lutego 2018 r., co stanowi działanie ponad normę przewidzianą w przepisach k.p.c. i nie może być przedmiotem żadnych zarzutów kierowanych pod adresem sądu odnośnie skuteczności dokonanego doręczenia. Zwrócić należy ponadto uwagę, że zawiadomienie ponowne nosi datę 25 stycznia 2018 r., ekspediowane zostało w dniu 29 stycznia 2018 r. i po raz pierwszy awizowane w dniu 2 lutego 2018 r.; ponownie awizowano dopiero w dniu 12 lutego 2018 r. gdyż 10 i 11 to odpowiednio sobota i niedziela. Przesyłkę odebrano już po terminie wynikającym z awizowania w dniu 20 lutego 2018 r. (k. 91, 92 i 93). W konsekwencji stwierdzić należy, że pozwany był prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy a tym samym zarzut nieważności postępowania związany z pozbawieniem możliwości działania nie był zasadny. Pomiedzy wydaniem wyroku w dniu 14 lutego 2018 r. przez Sąd I instancji a terminem rozprawy apelacyjnej w dniu 12 marca 2020 r. upłynęły ponad dwa lata, a pozwany w tym czasie nie podniósł żadnych dalszych zarzutów, a w tym czasie także nie sposób przyjąć trudności w dostępie do akt sprawy. W związku z tym ogólne stwierdzenie w trakcie wywodu apelacyjnego o przedawnieniu roszczenia, w żadnym zakresie nie sprecyzowane nie mogło być przedmiotem rozpoznania. Niemniej jednak Sąd Apelacyjny zauważa, że z nie zakwestionowanych ustaleń Sądu I instancji jednoznacznie wynika, że Bank wypowiedział umowę kredytu restrukturyzacyjnego pismem z dnia 24 lutego 2014 r. z 30 dniowym terminem wypowiedzenia i skutecznością rozwiązania z dniem 22 kwietnia 2014 r. Nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym wydany został w dniu 1 lutego 2017 r. W związku z tym pomiędzy wskazanymi zdarzeniami nie upłynął termin trzech lat a więc roszczenie nie mogło być przedawnione. Podkreślić należy że pozwany prawidłowo nie podniósł tego zarzutu, ani go nie wykazywał dowodowo na żadnym etapie postępowania.

W tym stanie rzeczy apelacja pozwanego uległa oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c., a o kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.

SSA Anna Kowacz Braun SSA Jan Kremer Wojciech Żukowski